

A hónap verse

P. C. Brenson

SZERELMET ADTÁL

Az ismeretlenből jöttél,
szerelmet hoztál,
s én úgy kötődöm hozzád,
mint levél az ághoz
mintha egy titokzatos hang
egyre sügná:
egy rég elfeledett világban
közünk volt egymáshoz

Ismeretlenből ismerősként jöttél,
ezért tudjuk jól,
ennél több már nem lehet,
csak lássalak, csak láss
s múljanak a hónapok
bennem már nem leszel soha kevesebb

Vagy múljanak el nélküled az évek,
az esti csillagokon át
én mindig a szemeidbe nézek,
s a hangod bársonyosan simogat,
valahányszor új napot hirdet majd a pirkadat

Mert a szerelem bennem
él, és élni akar
áztassa fagyos eső
borítsa hullott avar,
s mert ha nem mondom ki,
akkor is ott vagy a legbelsőmben,
hordozlak magammal
viharban, szélben, őszi esőben

Az ismeretlenből jöttél,
szerelmet adtál,
s talán bolond az
ki ily későn egy másik világba téved,
de hogyan tagadhatnám meg önmagam,
ha szerelmed nekem nem más,
mint maga az élet...

